Nadal: 9 de Gener

Text de l'Evangeli (*Mc* 6,45-52): Després de la multiplicació dels pans, Jesús manà als seus deixebles que pugessin a la barca i que el precedissin a l'altra riba, a Betsaida, mentre ell acomiadava la multitud. I després de prendre comiat d'ells, se n'anà a la muntanya a pregar. Arribat el vespre, la barca era enmig del mar, i ell sol a terra. I veient-los escarrassar-se a remar, ja que els era el vent contrari, vers la quarta vetlla de la nit va cap a ells caminant sobre el mar. I volia passar-los de llarg. Però ells, quan el veieren caminant sobre el mar, es pensaren que era un fantasma i es posaren a cridar. I tots el veieren i s'espantaren. Però de seguida parlà amb ells, i els diu: «Tingueu confiança! Soc jo, no tingueu por!». I pujà a la barca amb ells, i cessà el vent. I ells encara restaren més meravellats i admirats en el seu interior. Perquè no havien comprès allò dels pans, sinó que el cor d'ells era obcecat.

© Albada Editorial / evangeli.net

«I després de prendre comiat d'ells, se n'anà a la muntanya a pregar»

Mn. Melcior QUEROL i Solà
(Ribes de Freser, Girona, Espanya)

Avui, contemplem com Jesús, després d'acomiadar els Apòstols i la gent, es retira tot sol a pregar. Tota la seva vida és un diàleg constant amb el Pare, tanmateix se'n va a la muntanya a pregar. I nosaltres? Com preguem? Sovint portem un ritme de vida atrafegat, que esdevé un obstacle per al conreu de la vida espiritual i no ens n'adonem que tan necessari és "alimentar" l'ànima com alimentar el cos. El problema és que, sovint, Déu ocupa un lloc poc rellevant en el nostre ordre de prioritats. En aquest cas és molt difícil pregar de veritat. Tampoc es pot dir que hom tingui un esperit d'oració quan sols implora ajuda en els moments difícils.

Trobar temps i espai per a la pregària demana un requisit previ: el desig d'encontre amb Déu amb la consciència clara que res ni ningú no el pot suplantar. Si no hi ha set de comunicació amb Déu, fàcilment convertim la pregària en un monòleg, perquè la utilitzem per a intentar solucionar els problemes que ens burxen. També és fàcil que, en les estones de pregària, ens distraguem perquè el nostre cor i la nostra ment estan envaïts constantment per pensaments i sentiments de tota mena. La pregària no és xerrameca, sinó una senzilla i sublim cita amb l'Amor; és relació amb Déu: comunicació silenciosa del jo

necessitat amb el Tu ric i transcendent. El gust de la pregària és saber-se criatura estimada enfront del Creador.

Pregària i vida cristiana van unides, són inseparables. En aquest sentit, Orígenes ens diu que «prega sense parar aquell que uneix la pregària a les obres i les obres a la pregària. Només així podem considerar realitzable el principi de pregar sense parar». Sí, cal pregar sense parar perquè les obres que realitzem siguin fruit de la contemplació; i fetes a glòria seva. Cal actuar sempre des del diàleg continu que Jesús ens ofereix, en l'assossegament d'esperit. Des d'aquesta certa passivitat contemplativa veurem que la pregària és el respirar de l'amor. Si no respirem morim, si no preguem expirem espiritualment.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «No vull (...) desconfiar de la bondat de Déu, per més feble i fràgil que em senti. Més encara, si a causa del terror i l'espant veiés que estic ja a punt de cedir, em recordaré de sant Pere, quan, per la seva poca fe, començava a enfonsar-se per un sol cop de vent, i faré el que ell va fer. Cridaré a Crist: Senyor, salveu-me» (Sant Tomàs More)

- «[Avui dia] a Déu se li permet actuar en l'esfera espiritual, però no en la matèria. Això ens fa nosa!. Si Déu no té poder també sobre la matèria, llavors no és Déu» (Benet XVI)

- «No hi ha res que no degui la seva existència a Déu creador. El món va començar quan la paraula de Déu el va treure del no-res. Tots els éssers existents, tota la natura, tota la història humana, tenen l'arrel en aquest esdeveniment primordial: és la gènesi amb què el món es va constituir i el temps va començar» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 338)